

мания. Морицъ Саксонскій се отетналъ отъ Карла и се показалъ ревностенъ бранителъ на протестанство то и на княжеска та самостоятелностъ. Тайно свързалъ съязъ съ французскій царь и ненадѣино навлѣзълъ въ Тироль, дѣто билъ тогава и Карлъ и слѣдилъ съвѣштание то на Тридентскій съборъ. Тогава на-съ малко останало да надне Карлъ въ робство и съ голѣма мъка се избавилъ прѣзъ Тиролски ти планини. Той нѣмалъ на рѣка готова войска да се брани, та се принудилъ да склучи миръ съ протестанти ти. А подиръ три години станалъ религиозенъ миръ на царскій съборъ въ Аугсбургъ (1555 г.). На тоя аугсбургскій миръ протестанти ти добили свобода да исповѣдвать вѣра та си. Нъ князове ти имали право да си променявать вѣра та, а подданици ти били длѣжни да държатъ вѣра та на князове ти си.

Отричаніе на Карла V. Съшта та година Карлъ се отреклъ отъ прѣстолъ тѣ. Оште одавна той теглилъ отъ ноболъ и отъ други болѣсти; освѣнъ това много се вдавалъ на тъжовни мисли. На стари години той отъ много несполуки ударилъ се оште повече на мисль (най-много го наскърбило вѣстание то на Морица Саксонскій и несполучена та война съ французскій царь Хенриха II). Най-сетнѣ Карлъ отишьлъ да прѣкара останалии си животъ въ монастырь. Голѣми ти си владовишта той раздѣлилъ на брата си Фердинанда и на сина си Филипа. Фердинандъ оште по-напрѣди билъ добилъ отъ него наслѣдственни ти земи на Хабсбургскій родъ (Австрийско херцогство, Тироль, Каринтия, Штирия и др.); той наслѣдилъ оште и Унгария и Бохемия и билъ избранъ за наслѣдникъ на Карла V съ императорско достоинство. Всички ти си други владовишта Карлъ далъ на сина си Филипа. Обредъ тѣ на отричане то отъ прѣстолъ тѣ станалъ въ Брюселъ, прѣдъ много свѣтъ. Той, кога влѣзълъ въ съборъ тѣ подпиралъ се